Convorbiri cu domnul Gore

CINE PIERDE, CIȘTIGĂ

— Care este, după părerea dumitale (l-am întrebat, potrivit unui nou obicei hebdomadar, pe dl. G.) fenomenul cel mai semnificativ al săptămînilor din urmă, sportive ?

— Cazul lui Dan Coe de la Rapid care, dacă e să dăm crezare presei, ar fi refuzat o călătorie în străinătate, cu diurnă și bazar, din pricina, se pare, a unui conflict, dar ne-material, ci de vocabular și automat demnitate cu superiorii clubului.

Or, într-o vreme cînd atîția (din lumea fotbalului, firește) renunță la un punct de vedere[1]) pentru o călătorie, a renunța la o călătorie pentru un punct de vedere...

O LECȚIE ÎNVĂȚATĂ DE MULT ȘI PE DE ROST

Dl. G. e bolnav, cu 39,5 grade.

Drept care, invitîndu-mă la căpătîi, m-a rugat să-i citesc cu glas tare, ziarele de astăzi.

— E un articol pe două coloane despre „Sportivitatea pe terenurile de fotbal".

— Citește-l, spuseră ochii d-lui G.

„Incidentele, ieșirile nervoase și actele de indisciplină din ultima vreme arată că echipele reprezentative (zice autorul în concluzie), trebuie să învețe a ști nu numai cum se cîștigă un meci internațional, dar și cum se pierde".

— Inutil, mormăie dl. G din febră. Noi știm.

CHEIA

— Așadar, zic, am ajuns la sfîrșitul campionatului. Mai avem o etapă, duminica viitoare la cinci și jumătate, și două ceasuri mai tîrziu vom ști, în sfîrșit, cine-s campionii și, mai ales, mai ales, cine va intra (sau cădea) în barajul pentru A (sau B). Ce prevezi, domnule Gore? Steagul roșu, Progresul, A.S.A. Tg. Mureș ?

— Greu să mă arunc în pronosticuri. N-am văzut „Sportul" de astăzi și — deci — nu cunosc amănuntele etapei.

— Vrei să știi cine joacă ? — mă ofer eu scotînd din buzunar.

— Nu. Cine arbitrează.

HAIDE MIMI !

— În sfîrșit, au apărut și la noi echipe feminine de fotbal. Iar meciul disputat mai deunăzi, între jucătoarele de la „Filatura Română de Bumbac" și fabrica „Progresul" indică, pare-se, organizarea chiar a unui campionat. Nu-ți surîde perspectiva ?

— Ba da, face dl. G, cam sceptic. Mă întreb însă cum vor aplica fetele recomandarea de atîția ani repetată a Federației cu privire la practicarea jocului bărbătesc... Pe urmă, mi-e teamă că meciurile vor avea un caracter destul de închis, deoarece fetele, cînd vor, știu să organizeze apărări beton, impenetrabile și foarte asemănătoare cu faimosul lacăt-elvețian... Ca să nu mai vorbesc de marcajul om la om pe care ele-l știu aplica incomparabil mai strict, mai sever și mai eficient decît bărbații.

p. conf.
AL. MIRODAN

[1]) *Sau chiar două.*

FOSTUL BOXER... ANTHONY QUINN — UN ACTOR CARE NU ACCEPTĂ SĂ FIE DUBLAT

Sportul se află printre antecedentele mai multor actori de renume mondial: Paul Newman, Raf Valone, Edward Robinson sau Johny Weissmüller. El ocupă un loc destul de însemnat și în biografia lui Anthony Quinn. Poate, de aceea, și acum, la 52 de ani (pe care trebuie să recunoașteți că nu-i arată), Quinn apare în cele mai dificile episoade fără a fi dublat de „stuntmeni". În ultimul său film, *„Pușile din San Sebastian"* Anthony Quinn susține... personal o bătaie care durează aproape 15 minute, în care dă și primește un număr impresionant de lovituri. *„Lumea poate vedea ce este o luptă adevărată, dură, bărbătească, fără trucaje"* — a declarat Henry Verneuil, regizorul acestui film.

O asemenea luptă cere celor implicați în ea o condiție fizică excepțională. Quinn susține că o posedă pentru că a început să și-o formeze încă de la vîrsta de cinci ani, de cînd a fost nevoit să-și cîștige singur existența, în condiții foarte grele. El a fost, rînd pe rînd, lustragiu, zidar, tîmplar, măcelar, muncitor agricol și, o scurtă perioadă, boxer.

„Am crescut și am trăit într-o lume a bătăilor care, însă, nu erau lipsite de un cod etic propriu", spune Quinn. *„Gîndiți-vă la felul în care și-a pierdut, de exemplu, Floyd Patterson titlul de campion mondial! Nu e trist să vezi cum un campion al lumii este deposedat de titlu în mod necinstit ?... Și eu am visat, cîndva, să urc pe tronul de pe vîrful piramidei lumii pugilistice. Cred, însă, că și cel care nu ajunge pe culmile gloriei sportive este demn de cinstirea noastră pentru că luptă, pentru că vrea să reprezinte ceva".*

Pentru Anthony Quinn, viața a avut, din fragedă copilărie, acest caracter de luptă. El s-a născut, în Mexic, într-o familie nevoiașă irlandezo-mexicană (numele său complet este: Antonio Rodolfo Quinn Oakaça) și la vîrsta de 11 ani a străbătut peste 1 000 de km, călare și pe jos, ca să-și găsească tatăl plecat de acasă în căutare de lucru.

„Atunci mi-am dat seama, spune celebrul actor, *că prima condiție ca să te simți bărbat este să nu te temi de efort. Să simți că nu mai poți ține un pahar de apă în mînă, că picioarele nu te mai pot duce, că trupul îți arde de oboseală și, totuși, voința să te poarte înainte — iată ceva care echivalează cu victoria unui sportiv. Viața este un drum neînchipuit de lung, în care de multe ori te oprești, nu ca să te odihnești, ci ca să boxezi fără mănuși".*

Anthony Quinn a știut să arate, într-adevăr, că viața l-a învățat să lupte. Nu numai cu pumnii. Dacă a fost nevoie să călărească în năvalnicele cavalcade din filmul *„Vocea singelui"*, el și-a desăvîrșit măiestria în călărie. Dacă a interpretat rolul unui toreador, el a învățat, cu răbdare, meșteșugul de a lupta cu taurii în arenă.

Astăzi, Anthony Quinn aleargă, înoată, se cațără pe frînghie, ca la 20 de ani. El constituie o pildă vie, convingătoare, pentru milioane de tineri care îi admiră isprăvile pe ecran.

SPORTUL magazin

ANTRACT

Viktor Korcinoi sau elogiul modestiei

Unul dintre pretendenții cei mai autorizați la tronul șahist mondial este de trei zile oaspetele Bucureștilor. Marele maestru VIKTOR KORCINOI vine pentru a treia oară în capitala României, oraș de care îl leagă — după mărturisirea sa — amintiri dintre cele mai frumoase. Aici a debutat în 1954 ca internațional, cucerind, la 23 de ani, o victorie răsunătoare. Iar în 1966, cînd era de acum... Korcinoi, și numele său se pronunța cu distinsă stimă în cele mai selecte cercuri șahiste ale lumii, a adăugat impresionantului său palmares de turneu încă un loc întîi. Marele maestru depune eforturi evidente pentru a reconstitui fidel drumul succeselor sale. Deci, campion al U.R.S.S. în 1960, 1962 și 1964, învingător la Hastings (1956) — cu Olafsson, Cracovia (1959), Buenos Aires (1960) — cu Reshewski, Budapesta (1961), Havana (1963), Erevan (1964), Soci (1966), Leningrad (1967), Bewerwijk (1968). Este chiar prea mult pentru a creiona jucătorul de forță excepțională.

Acum, Korcinoi — la apogeul talentului și al măiestriei — se află angajat din nou în lupta pentru supremația mondială. Pronosticurile converg către numele său într-un procent de 33 la sută, celelalte două treimi, fiind împărțite egal de Spasski și Larsen. În schimb, lui Tal nu i se dă nici o șansă. Poate pentru că a fost campion mondial...

*

— Opinia publică, grossmeister, socotește că unul dintre cei patru semifinaliști actuali va fi viitorul campion al lumii. Dumneavoastră ce credeți ?

— Eu nu voi fi atît de categoric și voi spune că oricare din cei patru semifinaliști MERITĂ să poarte coroana șahistă. Dar, a ajunge campion mondial este, printre altele, și o chestiune de șansă. Cu ani în urmă nu a avut-o marele Paul Keres, împiedicat de un sistem greoi și nerațional. Nici mie nu mi-a zîmbit norocul la timpul potrivit. Fiind judecătorul meu cel mai sever, socotesc — spre pildă — că în perioada anilor '64—'65 jucam mai tare decît acum. Dar, practic, aspir la meciul decisiv abia acum. Este bine, dar nu este drept.

— Cum a fost meciul cu Reshewski ?

— Sincer vorbind, m-am temut de „sfertul" cu bătrînul vulpoi. Acum vreo 15 ani Reshewski era foarte puternic și păcălea ușor pe tinerii noștri mari maeștri. Gheller, Taimanov, Averbach pot confirma aceasta. Smislov și Keres nu-l agreau ca partener și însăși Botvinnik juca greu împotriva lui, iar în 1956 a pierdut cu 1½—2½ un meci care constituie și acum obiectul de cea mai mare mîndrie personală a americanului. M-am pregătit, deci, „pînă în dinți" și, analizîndu-i partidele, studiindu-i comentariile ori cărțile am ajuns la concluzia că forța și slăbiciunile noastre sînt cam aceleași, eu, însă, fiind cu 20 de ani mai tînăr ! Într-un meci, primele două partide sînt totdeauna decisive. În întîlnirea de debut, Reshewski m-a prins, m-a întors pe toate fețele, dar, cu o apărare foarte exactă, am obținut remiza. Într-a doua i-am luat un pion în 15 mutări și am cîștigat după alte 60. Meciul se jucase !...

— În altă ordine de idei, surprinde modul foarte greu în care s-a calificat Larsen. Pus în mare dificultate de Portisch, el a învins — lucru rarisim — în ultima partidă a meciului. Cum vă explicați aceasta ?

— În primul rînd, prin faptul că Portisch este un foarte bun jucător, în al doilea, că între tactica jocului de turneu și aceea a întîlnirilor de meci este o mare diferență. Și, în sfîrșit, că a te adapta la stilul unui adversar nu este totdeauna chiar atît de simplu. Există, așa-zisele „idiosincrasii" șahiste. Gheler, de exemplu, joacă foarte greu cu Spasski, Keres cu Fischer etc.

— Dar dumneavoastră ?

— Mie nu mi-e ușor cu nici un jucător, răspunde Korcinoi și în glumă și în serios. Apoi continuă: Dar cel care aspiră la titlul mondial trebuie să învingă orice adversar ca să-și justifice pretențiile.

— Cum apreciați meciul dv. cu Tal ?

— Eu am un scor prea bun cu viitorul meu adversar — 9 victorii, o înfrîngere și 7 remize. Și, prin paradox — această întîlnire se anunță cu atît mai grea. Tal este, indiscutabil, cel mai semnificativ și cel mai strălucit produs al șahului din ultimii ani. Un adevărat artist. Meritul său imens, incomensurabil, consta în faptul că el a reabilitat acest joc — într-un moment cînd avea nevoie realmente de reabilitare — i-a demonstrat dreptul la existență. Dar legile luptei sportive sînt foarte dure și va trebui să fac tot posibilul pentru a cîștiga meciul !

— Și, totuși, un pronostic : cine va fi viitorul campion mondial ?

— Anul trecut aș fi răspuns fără ezitare Larsen. Anul acesta...

— Poate Korcinoi ?

— Să dea dumnezeu !...

Valeriu CHIOSE

RECORDUL AUTOMOBILISTIC BUCUREȘTI — BRAȘOV

ÎN SFÎRȘIT, CALCIANU: 1 ORĂ ȘI JUMĂTATE

...și alte 2 recorduri intermediare:

- **24' București — Ploiești**
- **36' București — Cimpina**

Așadar, a șaptea cursă a rutei și cea de-a patra încercare a inginerului Jean Calcianu s-a consumat la 29 august 1939 : la ora 6,35 dimineața, din Piața Victoriei din Capitală, starterii au lăsat steagul galben și echipajul Jean Calcianu (pilot)— lt. col. M. Petala (navigator și cronometror la bord) a pus în mișcare „Hotchkiss"-ul cu destinația Brașov.

La Ploiești, în noua sa tentativă, Calcianu avea un avans de 2 minute asupra lui Papană, stabilind astfel recordul legăturii dintre cele două orașe, la 24 minute; la Cîmpina mărise avantajul, realizînd timpul rutei București — Cîmpina : 36 minute, iar la Sinaia, Calcianu acumulase un avans de 11 minute asupra timpului lui Papană, înregistrînd o viteză medie orară, pînă în acest punct al cursei, de 127,200 km.

Gospodăria comunală a Sinaiei, speriată că trecerea vertiginoasă a lui Calcianu va stîrni nori de praf chiar pe principala promenadă a stațiunii, a stropit cu zel asfaltul, furînd astfel alergătorului nostru multe minute prețioase impuse de recunoscuta prudență a lui Calcianu, care a redus simțitor viteza bolidului, pe cei vreo trei kilometri „bine udați"[1]) de sacalele comunale.

Dar cursa își relua tempoul de nălucă și Predealul e depășit la ora 7,51'05".

...Dar, ciudățenie, de unde atît Papană cît și Budișteanu, au cîștigat timp tocmai pe porțiunea de la Sinaia la Brașov, cu Calcianu s-a petrecut un episod cu totul contrar : pe ultimii 50 km el a pierdut minute prețioase...

Explicația o dau căruțele de pe Valea Timișului, — un lung convoi întîlnit, căruși coborîți atunci de la pădure, aducînd lemne de foc pentru gospodăriile locuitorilor Brașovului, orașul neavînd, pe atunci, gaze naturale și aprovizionarea pentru iarnă se făcea astfel, și de timpuriu, de la sfîrșitul verii...

...La Brașov, cronometrele sînt stopate la ora 8 și 05'56", în momentul în care frînele „Hotchkiss"-ului scrîșneau, mai, mai să-nfioare însăși Tîmpa... Noul record al rutei București — Brașov : 1 oră, 30 minute și 54 secunde, — superior celui al lui Papană, cu 7 minute și 36 secunde, aparținea acum lui Calcianu, cu o viteză-medie orară de 111,420 km.

„Cînd a avut inițiativa, Papană n-a fost lipsit de fantezie și nici de calcul tehnic dezvoltat pe realități. A gîndit bine, ca automobilist încercat, pentru că o asemenea cursă verifică serios și destul de dur deopotrivă capacitatea mașinii și iscusința pilotului. Nu e de fel ușoară cursa și cere, mai ales, cunoștințe tehnice și o bună intuiție a terenului, calități dintre cele mai pretențioase, din partea omului care se încumetă la o astfel de acțiune. Timpul poate fi redus chiar pînă la o oră și 20 de minute, dar sub acest timp cred că nimeni nu va putea parcurge ruta, cei puțin zece, douăzeci de ani chiar, pe o astfel de șosea accidentată și cu mijloacele mecanice pe care tehnica automobilului o oferă pentru moment. (acum 29 ani, n.n.)".

Iar confratele Jenny Dumitrescu, consemnînd noul record, își încheia reportajul astfel: „...automobiliștii dornici de performanțe mari au cuvîntul" !

...A fost o invitație căreia Petre Cristea, în plină formă atunci și cu mari victorii internaționale, avea să-i dea curs...

V. FIROIU

O fotografie document : doiași, două temperamente, două palmaresuri internaționale. Nuvolari, deținătorul unor titluri și recorduri continentale și mondiale în automobilismul de acum trei decenii, schimbînd impresii de concurent cu inginerul român Jean Calcianu, înaintea startului „Marelui Premiu Automobilistic al Belgradului" — la 4 septembrie 1933, — patru zile după ce Calcianu făcuse magnifica cursă de record pe ruta București — Brașov.
(Fotografia aparține colecției automobilistului FLORIN POPESCU)

MATTY

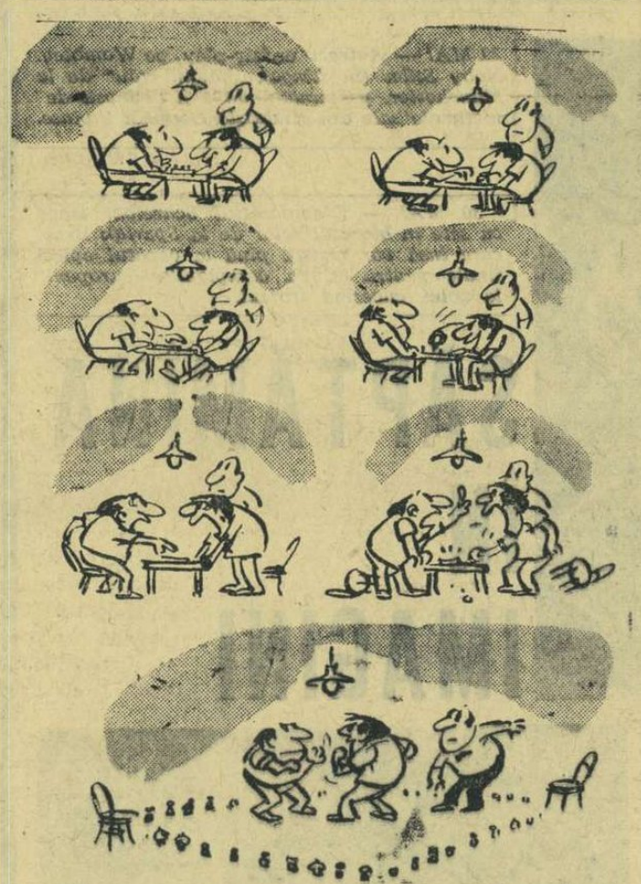

Polisportiv...

müller spinteca valurile în fantastica încercare de a înfrunta furia cascadei.

Știa și Aurel să înoate. Două ore a vrut să devină un „Tarzan" al... Cișmigiului. Imaginație ? Fantezie ? Filmul s-a sfîrșit și tricoul îmbrăcat prima oară i-a reamintit de pista de zgură pe care, dimineața, o mingiiase cu privirea, Johny Weissmüller sau noul său idol, Jesse Owens, despre care auzise că s-a întors la Cleveland cu patru medalii olimpice de aur ?

Tricoul a hotărît ! A doua zi, uitînd de Johny Weissmüller și de cascade, Aurel Vernescu se prezenta la primul antrenament pentru „sută".

★

Vacanța mare ! Tînărul atlet pleacă la Gusul Sibiului, cu pantofii cu cuie dăruiți de Truică și cu fotografia lui Owens. Aleargă toată ziua, la vale și spre culmea dealului. Are picioare zdravene și inimă de oțel — spun sătenii din Gusu. Dar, cel ce visează la gloria lui Owens este — totuși — un copil. Și nu întotdeauna copiii sînt cuminți. Aurel face tot felul de năzdrăvănii. Fuge la scăldat. Se cațără în pruni. Ba, într-o zi, ca Năică al neîntrecutului meșter în ale poveștirii, Ion Creangă, dă drumul la o găinușă și, fugărit de bunică, sare dintr-o dată gardul de nuiele pe care pînă atunci nici nu îndrăznise să se cațere. A fost primul succes... sportiv : 1,20 la înălțime. Era complet cîștigat pentru atletism. Și totuși...

★

Din nou, la București. Primul drum — la stadion. Dar, nu-i vine să creadă. Nici unul dintre prieteni ! Nici chiar antrenorul ! Secția de juniori a clubului C.C.A. se desființase. Așadar, gata cu sportul... Jesse Owens poate să doarmă liniștit, cu cele patru medalii ale lui de la Berlin.

A doua zi — cu lacrimi în ochi — predarea echipamentului.

★

Iarna lui '53 ! Mioara — caiacistă la Tînărul Dinamovist — insistă — *„Hai la noi, la bac. O să-ți placă"*. Bebe Vernescu își iubește mult sora și, într-o zi, se hotărăște să-i facă pe plac. Doamne, ce forfotă ! Și ce zăpușeală !

3

Nu este vorba de plăcutele plimbări cu „universala" pe Cișmigiu. Dar, parcă...

Antrenorul Cojocaru îl măsoară. Nu pare mulțumit. *„Băiete, n-ar fi mai bine să încerci la canotaj academic ? Ai picioare puternice, dar la caiac e nevoie de altceva"*. Schifurile nu-l atrag, însă, pe Vernescu. Vine înapoi : *„Eu, din „ăsta" vreau să fac..."* În sfîrșit, mult așteptatul — cu sufletul la gură — DA al antrenorului. Era în vremea cînd lotul consacraților — avînd ca prim solist pe Mircea Anastasescu — obținuse cîteva succese de prestigiu pe plan internațional.

★

Primăvară. După săptămîni de antrenamente — prima ieșire pe apă, la Floreasca. În echipajul de... 8 (!), adevărat bac plutitor. O excelentă școală la care, din păcate, s-a renunțat. E încă frig. Cei mai vechi, Tughev, Țică Popescu și... Leon Rotman n-au emoții. În schimb, are Vernescu pentru toți la un loc. Se sprijină cu mîna de ponton și se urcă într-un Klinker de dublu, o ambarcațiune în care mai greu se poate pierde echilibrul. Prinde padela, o afundă, invers decît trebuie, și după numai doi metri, cade în apa rece a lacului.

★

Asta a fost atunci. Apoi, caiacul a început să asculte, să spintece cuminte lacul în lung și-n lat. Primul concurs (mai, 1954). Tot la dublu Klinker. Dar, nu se mai răstoarnă și... cîștigă. Peste două săptămîni, din nou victorie. Se apropia sfîrșitul sezonului. Cei vechi îl strigau tot cu „puștiule". Cel mai important concurs, însă, nu se ținuse. În fine, start ! Jean Dinicu avea o cotă de 9 la 1. Vernescu închide ochii și trage în disperare. Îl ajunge, dar nu-l poate depăși. Brațele slăbesc și apa i se pare ca de plumb. Padela se afundă puternic, strockul crește. „Bacul" folosise. Pe ultimii 30 de metri, Dinicu rămîne cu jumătate barcă în urmă. Pînă după balizele de la sosire. De-atunci, nimeni nu i-a mai spus lui Vernescu „puștiule".

Aceasta este povestea primei plachete pe care scrie „10 septembrie 1954" și care — deși de culoare neagră — strălucește, asemenea medaliilor de aur, în inima și în amintirile marelui nostru campion. Pentru că de aici, a început, de fapt, lungul drum al gloriei sale sportive...

Dan GÂRLEȘTEANU

(va urma)

DE LA CLUJ PÎN-LA CONSTANȚA, DIN ORADEA LA GALAȚI, CE UȘOR PARCURG DISTANȚA MOTORETELE „CARPAȚI" !

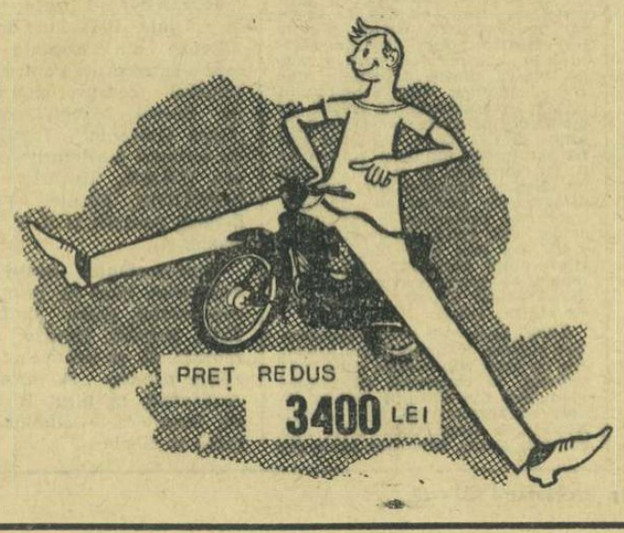

- viteză de regim : 40 km pe oră ;
- viteză maximă : 55 km pe oră ;
- consumă benzină : cca 2 litri la 100 km ;
- costul transportului a două persoane (145 kg) pe o distanță de 10 km inclusiv uzura pieselor este de cca 0,45 lei ;
- SE VINDE ȘI CU PLATA ÎN RATE.